

РЕШЕНИЕ

№ 1733

гр. Пловдив, 02.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на първи юни през две хиляди двадесет и втора година в
следния състав:

Председател: Атанаска Ан. Анастасова

при участието на секретаря Диана Н. Дичева
като разгледа докладваното от Атанаска Ан. Анастасова Административно
наказателно дело № 20225330201433 по описа за 2022 година

Производството е по чл.59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление /НП/ № 83/10.09.2021г. на
Началник РУ Раковски към ОДМВР Пловдив, с което на В. Б. В., ЕГН
*****, на основание чл.218б от Наказателния кодекс /НК/, е наложено
административно наказание глоба в размер на 100 лв. за деяние по чл.218б от
НК.

По съображения, изложени в жалбата и в молба-становище,
жалбоподателят В. моли съда да отмени НП. Претендира присъждане на
адвокатско възнаграждение за оказана безплатна процесуална помощ по реда
на чл.38 вр. чл.36 от Закона за адвокатурата. В съдебно заседание, редовно
призован, жалбоподателят не се явява. Не се явява и процесуалният му
представител.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител. В
молба-становище излага съображения за неоснователност на жалбата и прави
искане за потвърждаване на НП. При условията на евентуалност, прави
искане за намаляване размера на направените разноски на насрещната страна
за адвокатско възнаграждение до размера на минимално предвиденото такова.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в
тяхната съвкупност, намира за установено следното от фактическа и правна
страна:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок за обжалване,
изхожда от надлежна страна, при наличие на правен интерес, поради което е
допустима. Разгледана по същество същата е основателна.

От фактическа страна съдът установи следното:

На 03.09.2021г. от Ангел Петров Дъхтев, заемащ длъжността „полицейски инспектор“ при РУ Раковски към ОДМВР Пловдив бил съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 83/03.09.2021г. срещу жалбоподателя В. за това, че на 14.08.2017г. в 14:40ч. на бензиностанция „ОМВ Белозем“ в района на 152 км. на автомагистрала „Тракия“ е отнел чужда движима вещ – един брой бутилка уиски марка „***“ от владението на К.К., управител на „ОМВ Белозем“ - престъпление по чл.194 ал.1 от НК. Поведението на В. било квалифицирано от актосъставителя като нарушение на чл.218б от НК. Актът бил предявен на жалбоподателя, който след като се запознал със съдържанието му, отбелязал, че не е съгласен и има възражения.

Въз основа на така съставения АУАН било издадено обжалваното НП, с което на В. В. на основание чл.218б от НК е наложена глоба в размер на 100 лв. за деяние по чл.218б от НК.

При така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

След обстоен и внимателен анализ на събраните по делото доказателства, настоящият съдебен състав намира, че са налице основания за отмяна на обжалваното НП поради допуснати в хода на административното производство съществени нарушения на процесуалните правила, които водят до ограничаване и нарушаване на гарантираното от закона право на защита на санкционираното лице.

За да е налице установено по безспорен и категоричен начин деяние по чл.281б от НК е необходимо да са налице изчерпателно въведените от законодателя предпоставки, а именно - деянието да е от кръга на изрично визираните в нормата деяния, сред които е това по чл.194 ал.3 от НК; стойността на предмета на деянието да е до две минимални работни заплати за страната, установени към датата на неговото извършване; предметът на деянието да е възстановен или заместен. Когато посочените изисквания са налице и не са налични посочените в ал.2 на чл.218б от НК отрицателни предпоставки, приложението на коментиранията правна норма е задължително не само за съда, но и за органите на прокуратурата и полицията.

В случая при описание на деянието по чл.218б от НК и обстоятелството по неговото извършване, актосъставителят и наказващият орган не са се съобразили с разпоредбите на чл.42, съответно чл.57 от ЗАНН, касаещи излагане на всички съставомерни елементи на вмененото деяние и обстоятелствата по извършването му, както и тези, изискващи посочване на законовите разпоредби, които са били нарушени. Жалбоподателят е санкциониран за това, че на 14.08.2017г. в 14:40ч. на бензиностанция „ОМВ Белозем“ в района на 152 км на автомагистрала „Тракия“ е отнел чужда движима вещ – един брой бутилка уиски марка „***“ от владението на К.К., управител на „ОМВ Белозем“. Така описано, деянието кореспондира изцяло с

престъпление по чл.194 ал.1 от НК, така както е посочено в акта и постановлението, но същото не съдържа всички онези фактически обстоятелства, които от обективна страна го квалифицират като такова по чл.218б от НК. На първо място липсват данни за стойността на инкриминираната вещ, която както беше посочено по-горе, следва да бъде до размера на две минимални работни заплати за страната към момента на извършване на деянието. В хипотезата на чл.218б от НК стойността на отнетата един брой бутилка уиски е съставомерен елемент от твърдяното деяние, тъй като ако същата е над две минимални работни заплати деянието съставлява престъпление, а ако е под този размер деянието е нарушение, наказуемо по административен ред. Непосочването ѝ поставя съда в невъзможност да извърши преценка дали в конкретния случай деянието съставлява административно нарушение и дали административнонаказващият орган не е надхвърлил правомощията си, произнасяйки се по деяние, което съставлява престъпление. От друга страна в описанието не е посочено обстоятелството дали отнетата вещ е била възстановена или заместена, което отново е обективен елемент от състава на от чл.218б от НК, като липсата на данни в тази насока затруднява съда да се произнесе по същество на разглеждания казус.

Отделно от това, разпоредбата на чл.218б от НК изисква деянието да е от кръга на изрично визираните в нея престъпления, сред които е и това по чл.194 ал.3 от НК, а видно от съдържанието на АУАН и НП посочената норма е тази по чл.194 ал.1 от НК, като словесното описание на деянието отговаря именно на хипотезата на ал.1 от чл.194 от НК.

В случая липсва не само коректно и пълно описание на деяние по чл.218б от НК, но и дадената правна квалификация не отговаря напълно на деянието, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя. Нито от описанието на нарушението, нито от правната му квалификация може да се направи извод, че е налице деяние по чл.194 ал.3 от НК. Напротив, по описанието на елементите от състава си деянието изцяло кореспондира с това по чл.194 ал.1 от НК. Последното обаче винаги е престъпление и отговорността за него се реализира по наказателен път, като недопустимо за кражба по чл.194 ал.1 от НК, която не е маловажен случай по ал.3, да бъде налагано административно наказание с издаване на НП. При така дадено описание на деянието, за съда не съществува възможност за пръв път с въззивното решение да допълни или измени правната квалификация на нарушението.

На следващо място, съществено нарушение на процесуалните правила е несъобразяване с установеното в разпоредбите на чл.34 от ЗАНН относно сроковете за съставяне на АУАН и НП. Съгласно чл.424 от НК за изрично изброените деяния, сред които е и това по чл.218б от НК, се прилагат разпоредбите на ЗАНН, което включва и спазване на сроковете, предвидени в ЗАНН за повдигане на обвинение срещу нарушителя със съставяне на АУАН, респективно санкционирането му с изготвяне на НП. Съгласно чл.34 от ЗАНН

не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на административно нарушение в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. В случая въпреки неколккратно дадените разпореждания от съда за представяне на цялата административнонаказателна преписка, въззиваемата страна не е представила данни и доказателства за образувано досъдебно производство, за привлечено в качеството на обвиняем лице и за постановен прекратителен прокурорски акт. Предвид това и съобразно разпоредбата на чл.34 от ЗАНН, съдът намира, че в проведеното административно производство не са взети предвид сроковете в горесцитираната разпоредба, доколкото деянието се твърди да е извършено на 14.08.2017г., актът е съставен повече от четири години след тази дата – на 03.09.2021г., а НП е издадено на 10.09.2021г.

Това от своя страна е довело и до погасяване по давност за наказателно преследване на разглежданото деяние по чл.218б от НК. Съобразно датата на извършването му и предвид липсата на данни за спиране и прекъсване на давността, съдът приема, че в настоящия случай, с оглед правилата на чл.80 и чл.81 от НК, е изтекла както относителната, така и абсолютната давност за наказателно преследване.

Съобразно чл.63д ал.1 от ЗАНН в производството пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Предвид изхода от спора, право на разноски има жалбоподателя. В случая е направено искане за присъждане на адвокатско възнаграждение в полза на процесуалния представител на жалбоподателя – адв. С. В. на основание чл.38 от Закона за адвокатурата /ЗА/. Съгласно чл.38 ал.2 от ЗА в случаите на оказана безплатно адвокатска помощ и съдействие по чл.38 ал.1 от ЗА, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, определено от съда в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл.36 ал.2 от ЗА. За присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 ал.2 от ЗА пред съответната инстанция, е достатъчно по делото да е представен договор за правна защита и съдействие, в който да е посочено, че упълномощеният адвокат оказва безплатна правна помощ на някое от основанията по т.1-3 на чл. 38 ал.1 от ЗА, като не е необходимо страната да установява и да доказва съответното основание за предоставяне на безплатна правна помощ. Въпреки че в разглеждания казус не е представен такъв договор, съдът намира, че следва да бъдат присъдени разноски, представляващи адвокатско възнаграждение в полза на адв.В. на основание чл.38 ал.2 ЗА.

Съгласно мотивите към т.1 на ТР № 6/2012г. на ОСГТК на ВКС договорът за адвокатска услуга се сключва между клиент и адвокат, а писмената форма е за доказване. Следователно, липсата на писмен договор не е пречка да бъде удостоверено в процеса постигнатото съгласие, че учредената с пълномощното процесуална представителна власт за адвокатска

защита ще бъде предоставена безплатно. Последното обстоятелство - договарянето на осъществяваната правна помощ като безплатна не се презюмира, а следва да бъде установено от данните по делото. Изявленията за наличие на конкретно основание за оказване на безплатна помощ по чл.38 ал.1 от ЗА, обвързват съда и той не дължи проверка за съществуването на конкретната хипотеза. Достатъчно за уважаване на искането по чл.38 ал.2 от ЗА е: правна помощ по делото да е осъществена без данни за договорен в тежест на доверителя размер на възнаграждението по чл.36 ал.2 от ЗА; заявление, че предоставената правна помощ е договорена като безвъзмездна и липса на данни, които да го опровергават; отговорност на насрещната страна за разноски, съобразно правилата на чл.78 от ГПК. В настоящото производство е представена молба от жалбоподателя В., в която последният изрично декларира, че договорената правна помощ е при условията на чл.38 от ЗА. Налице е и претенция за заплащане на разноски, включително и адвокатско възнаграждение на основание чл.38 от ЗА, формулирана в подадените жалба и молба-становище. Предвид на това, съдът намира, че липсата на договор за правна помощ с уговорена в него безплатно предоставяна такава не препятства упражняване на правото по чл.38 ал.2 от ЗА, тъй като принципът на чл.36 ал.1 от ЗА е че адвокатът има право на възнаграждение за своя труд, а размерът му, за разлика от хипотезата на чл.36 ал.3 от ЗА, се определя от съда по императивната разпоредба на чл.38 ал.2 в рамките на предвидения в Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения. С оглед гореизложеното и като взе предвид фактическата и правна сложност на делото, извършените процесуални действия и материалния интерес, настоящият съдебен състав счита, че справедлив и обоснован размер на дължимото адвокатско възнаграждение е в рамките на минимума, предвиден в Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Следва да бъде осъдено ОДМВР Пловдив да заплати на адв. С. В., вписана в Софийска адвокатска колегия сумата от 360 лв., с включено ДДС, представляваща адвокатско възнаграждение на основание чл.38 ал.2 от ЗА.

Мотивиран от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 83/10.09.2021г. на Началник РУ Раковски към ОДМВР Пловдив, с което на В. Б. В., ЕГН *****, на основание чл.218б от Наказателния кодекс /НК/, е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лв. за деяние по чл.218б от НК.

ОСЪЖДА ОДМВР Пловдив да заплати на адв. С. Г. В., вписана в Софийска адвокатска колегия, сумата от 360 лв., представляваща адвокатско възнаграждение на основание чл.38 ал.2 от Закона за адвокатурата.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му пред Административен съд Пловдив по реда на АПК.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____